

zeni nepoctivostí nebo lehkomyšlným hospodařením úpadcovým. Dokud se tak nestalo, nelze bezpečně rozhodnouti, zda jsou tu předpoklady pro odeprání potvrzení nuceného vyrovnání podle § 154 odstavec 2) konk. ř.

Čís. 14815.

K výkladu §§ 50 odst. (2), 124 odst. (2), 126 odst. (3) konk. ř.

Zadržel-li si správce podstaty neprávem peněžní částky, jest konkursní komisař oprávněn i při rozhodnutí o předloženém účtu mu uložit, co má plniti do konkursní podstaty.

O námitce věřitele za podstatou, že správce nebyl oprávněn si uhraditi své útraty ve sporech jím jako konkursním správcem vedených, rozhoduje konkursní komisař a nelze věřitele odkázati na pořad práva.

Kdy není správce podstaty oprávněn použití celého výtěžku podstaty k úhradě vlastních pohledávek za podstatou.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1935, R II 546/35.)

Prvý soud schváliv účet ze správy rozvrhl konkursní podstatu podle druhého odstavce § 50 konk. ř. a přikázal z ní správci konkursní podstaty 472 Kč 55 h ke krytí hotových výloh jím zálohou zapravených a zbytek přikázal jednak věřitelům Š. a H. na jejich útratové pohledávky proti úpadci (konkursní podstatě) a jednak správci podstaty na jeho útraty zastoupení v těchto sporech. **D ů v o d y :** Náklady správce podstaty za právní zastoupení nemají podle § 150 konk. ř. přednosti. Uspokojení těchto nároků před ostatními pohledávkami za podstatou přičí se povinnosti správce podstaty uspokojiti stejnoměrně všechny věřitele a znamenalo by zákonem neodůvodněnou výhodu před ostatními pohledávkami za podstatou. **R e k u r s n í s o u d** uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. **D ů v o d y :** Pokud konkursní komisař rozdělil podstatu na pohledávky za podstatou a sám dává příkaz správci podstaty k zaplacení pohledávek za podstatou, překročil meze své působnosti. Neboť podle §§ 117 a 118 čís. 5 konk. ř. náleží rozhodnutí o uznání pohledávek za podstatou toliko konkursnímu správci a pouze je-li hodnota předmětu vyšší než 20.000 Kč, jest třeba, aby jeho rozhodnutí schválil věřitelský výbor, anebo, nebyl-li věřitelský výbor ustanoven, jako v souzeném případě, konkursní komisař. Jelikož tu nejde o částky 20.000 Kč převyšující, rozhoduje o uznání pohledávek za podstatou správce podstaty sám. Uznal-li správce podstaty tedy některou pohledávku za pohledávku za podstatou, má správce podstaty je zapraviti podle § 126 odst. 1 konk. ř. nehledíc ke stavu řízení, jakmile byly určeny, jsou splatny a jest po ruce k tomu potřebná hotovost bez součinnosti konkursního komisaře, jehož činnost tu nastává podle § 126 odst. 3 konk. ř. teprve na žádost věřitele podstaty. Při tom jest vytknouti, že každý věřitel podstaty jest oprávněn požadovati úplné zaplacení svých nároků za podstatou bez ohledu na ostatní, pokud není zřejmo, že konkursní podstata nestačí k úplnému zaplacení všech pohledávek za podstatou. Není-li v době splatnosti jedné pohledávky za podstatou jiných nároků za podstatou, a stačí-li podstata k úplnému krytí této pohledávky za podstatou, nenastává poměrné rozdělení podle § 50 odst. 2 konk. ř.;

vyskytnou-li se později další pohledávky za podstatou a nestačí-li podstata k úplnému zaplacení všech těchto dalších pohledávek za podstatou, nelze podle § 50 odst. 2 poslední věta konk. ř. požadovati, by dřívější věřitel za podstatou něco vrátil, dostal-li dříve právem celou svou pohledávku za podstatou zaplacenou. Objeví-li se, že podstata nestačí k úplnému uspokojení všech pohledávek za podstatou, ručí správce podstaty podle § 79 odst. 3 konk. ř. za to, že budou věřitelé podstaty uspokojeni poměrně po rozumu § 50 odst. 2 konk. ř. Provinil-li se tedy správce podstaty proti tomu, ručí všem účastníkům za majetkovou újmu, která by vzešla ze zanedbání povinností mu uložených. Nároky tyto jest uplatniti žalobou a konkursní komisař může tyto nároky jen poukázati na pořad práva. On není oprávněn o takových otázkách rozhodovati, neboť jest mu po rozumu § 50 odst. 3 konk. ř. vyhrazeno pouze rozhodování o otázce, vztahují-li se pohledávky za podstatou na podstatu společnou či na některou podstatu zvláštní. I při rozhodování o výtkách činěných proti účtu ze správy podstaty podle § 124 odst. 2 konk. ř. jest předmětem zkoumání toliko posouzení účtu, nikoliv však rozhodnutí o právech třetích osob. Proto není vzdor schválení účtu ze správy vyloučeno uplatňování nároků z náhrady škody proti správci podstaty a není tedy chráněn před zodpovědností za nesprávnosti, zaviněné svou nedbalostí nebo zlým úmyslem (Bartsch-Pollak a Rintelen u § 122 po případě § 124 konk. ř.). Věřitel za podstatou H. vytýká účtu ze správy, že správce podstaty nerozdělil poměrně podstatu i na jeho pohledávky a žádá, aby mu ona poměrná část byla vyplacena. Činí tudíž nárok z náhrady škody proti správci (§ 79 odst. 3 konk. ř.), kteroužto škodu zavinil prý tím, že neprovedl poměrné rozdělení podle § 50 odst. 2 konk. ř. Konkursní komisař měl tudíž věřitele s těmito nároky odkázati na pořad práva a neprávem rozhodl napadenou částí napadeného usnesení sám o nároku na úhradu škody, jenž byl uplatněn věřitelem za podstatou, neboť to nespadá do oboru jeho působnosti, nýbrž do oboru působnosti procesního soudu. Proto bylo stížnosti vyhověno a věc vrátiti prvému soudu, aby nedbaje svého mylného právního stanoviska o účtu ze správy znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest mylný názor rekursního soudu, že konkursní komisař nesmí při jednání o účtu dáti správci příkaz k zaplacení pohledávek za podstatou, neboť názor ten se příčí ustanovení § 126 odstavec (3) konk. ř., podle něhož jest konkursní komisař oprávněn na žádost věřitele za podstatou uložit správci, aby splnil jeho nárok, jestliže jest určen a splatný (§ 126 odstavec 1 konk. ř.), ovšem podle stavu podstaty (§ 50 odstavec 2. konk. ř.). Na tom se nic nemění, žádá-li věřitel za podstatou za odpomoc u konkursního komisaře při jednání o účtu, neboť tu nejde o třetí osobu, nýbrž o účastníka konkursu. Tomu nebrání ani § 50 odstavec (2) poslední věta konk. ř., ano nejde o placení neobmyslné osobě, která přijala placení v důvěře, že bylo placeno oprávněně, nýbrž o jednání správce samého, jehož činnost podléhá doзору konkursního komisaře (§§ 81, 82 konk. ř.). Zadržel-li si správce neprávem peněžní částky, jest konkursní

komisař oprávněn i při rozhodnutí o předloženém účtu (§ 124 odstavec (2) konk. ř.) uložit správci, co má do konkursní podstaty plnit. Namítl-li věřitel H., že správce nebyl oprávněn si uhradit své útraty ve sporech jím jako konkursním správcem vedených, jest o tom rozhodnouti konkursnímu komisaři a nelze věřitele s touto námitkou odkázat na pořad práva, poněvadž tu nejde o nárok na náhradu škody, nýbrž o výtku nesprávného rozdělení výtěžku podstaty; a nejde ani o žádnou spornou skutkovou otázku; může proto rozhodnouti v tomto směru konkursní komisař a jeho opatření jest vykonatelné podle § 189 odstavec (5) konk. ř. Také ani správce podstaty nenavrhoval, aby byl H. odkázán na pořad práva. Právem se proto konkursní komisař zabýval otázkou, zda a pokud směl správce podstaty si zadržeti z podstaty částky na uhrazení útrat svého zastupování konkursní podstaty ve sporech, o něž tu jde. V prvním sporu uhradil si správce, jak sám uvedl ve svém rekursu, útraty podstatě přisouzené v první i druhé stolici. Rozsudky ty nebyly však pravoplatné, byly později nejvyšším soudem zrušeny a první soud žalobě akciové společnosti dříve Š. vyhověl rozsudkem ze dne 20. listopadu 1934 a odsoudil konkursní podstatu k zaplacení útrat. Neměl tedy správce dne 4. ledna 1934 jistotu, zda zůstane při útratách podstatě původně přisouzených. V jiném sporu si uhradil správce, jak sám uvedl v rekursu, útraty přisouzené podstatě rozsudkem prvního i odvolacího soudu dne 22. května 1933; tehdy již mohl mít správce pochybnosti o tom, zda zůstane při přisouzení útrat podstatě a zda naopak tato nebude odsouzena k náhradě útrat. Ve třetím sporu, ač byla konkursní podstata ve všech třech stolicích odsouzena a uložena jí náhrada útrat, uhradil si správce jen útraty svého zastupování podstaty zbytkem výtěžku podstaty. Musil tedy správce věděti, nebo nejméně předvídati, že jde i o jiné pohledávky za podstatou a že podstata nepostačí k úplnému uhrazení všech pohledávek za vlastní zastupování podstaty. Jest mu sice přiznati, že i on má právo, jako každý jiný věřitel podstaty, na uspokojení svých pohledávek za podstatou podle § 126 odstavec (1) konk. ř., ale nelze přehlédnouti, že jest jako funkcionář zřízený soudem v první řadě povinen dbáti zákona a tudíž jednati i v souladu s § 50 odstavec (2) konk. ř., což plyne ze všeobecných jeho povinností, uložených mu v §§ 79, 81, 82 odstavec (3) a § 126 odstavec (2) konk. ř. Důvodně uznal proto konkursní komisař, že správce nebyl oprávněn celého výtěžku podstaty použití k úhradě svých vlastních pohledávek za podstatou.

Čís. 14816.

Převodní poplatek jest přikázati z nejvyššího podání za nemovitost, byl-li ohlášen k dražebnímu roku, ač nebyl určen co do výše, a byl-li přihlášen k rozvrhovému roku částkou určenou platebním rozkazem vydaným po dražbě.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1935, R I 1143/35.)

K dražebnímu roku, jenž se konal 9. října 1934, byl ohlášen berním úřadem převodní poplatek již 29. září 1934 částkou okrouhle 3.000 Kč. Na to podáním ze dne 24. ledna 1935 učiněným k rozvrhovému roku